

νο 1
2/2005

ΕΝΑΝΤΙΑ στην ειρήνη

δελτίο
κριτικής

Ο Πέτρος κι ο Δημήτρης λοιπόν, δυο φιγούρες με διαφορετικές αφετηρίες, διαφορετικές πορείες, διαφορετικές καταλήξεις, δυο φιγούρες που απέχουν τόσο πολύ μεταξύ τους, όσο η Ερμού από την Αμερική.

Έχουν όμως, αν το καλοσκεφτούμε, και κάτι κοινό. Κι οι δύο προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στο "καλό", στον τομέα της ασφάλειας. Στην πάταξη του shop-lifting ο μιν, στην πάταξη της διεθνούς τρομοκρατίας ο δε. Αλλά έχουν κι άλλο κοινό: την ωραία μαύρη-μπλε στολή ο ένας, την πεζο-

μικρογραφία της ασφάλειας του πλανήτη, να λοιπόν που το μακροεπίπεδο του πολέμου στο Ιράκ, αποτελεί μεγέθυνση της κατανάλωσης στην Αθήνα... και να λοιπόν που ο Πέτρος θα μπορούσε πανεύκολα να 'ναι κι αυτός караβανάς ή μπάτσος ή μπράβος, και να λοιπόν που ο Δημήτρης θα μπορούσε κάλιστα να 'ναι κι αυτός σεκιουριτάς ή μπάτσος ή σύμβουλος ασφαλείας. Γιατί το military-look, το νταβατζιλίκι, η πλημμύρα των μπάτσων, η ολοένα και συχνότερη εμφάνιση του στρατού στο προσκήνιο, δεν είναι

ο Πέτρος και ο Δημήτρης κάνουν πόλεμο

...ο Πέτρος, κάπου στα 25, σεκιουριτάς στην Ερμού, ειδικές δυνάμεις στο στρατό, έχει μανία με τη γυμναστική, φοράει μια ωραία blue-black στολή με το σήμα της εταιρίας, θα μπορούσε να 'ταν και μπάτσος αλλά τότε δε θα του χαμογελούσαν τα κορίτσια...

(Athens Voice, 20-26 Γενάρη '05)

...ο Δημήτρης, 29, ομογενής, πρώην πρωταθλητής στην ελληνορωμαϊκή πάλη, σπουδές στα οικονομικά, αποφάσισε να καταταγεί στον αμερικανικό στρατό μετά το κτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου από αίσθηση καθήκοντος, "δεν αγαπούσε τον πόλεμο, είχε υψηλά ιδανικά", σκοτώθηκε σε οδομαχία στη Φαλούτζα...

(περιοδικό Καθημερινής,
23 Γενάρη '05)

ναυτική εξάρτηση ο άλλος. Κι άλλο κοινό: την αγάπη για τη γυμναστική ο ένας, τον πρωταθλητισμό στην ελληνορωμαϊκή ο άλλος. Κι άλλο: τον σίγουρο μισθό, 880 ευρώ ο ένας, κάτι παραπάνω (σε δολάρια) ο άλλος. Κι άλλο, το κύρος: "οι περαστικοί με ρωτάνε κι εγώ τους βοηθώ", "οι πολίτες με χρειάζονται κι εγώ τους προστατεύω".

Και να λοιπόν, που αυτές οι δύο τόσο διαφορετικές μεταξύ τους αφετηρίες, αρχίζουν να προσεγγίζουν η μία την άλλη, και να λοιπόν που αυτές οι δύο τόσο διαφορετικές μεταξύ τους τροχιές αρχίζουν να τέμνονται. Να που η Ερμού γίνεται θαυμάσια τμήμα της Αμερικής.

Να λοιπόν που το μικροεπίπεδο της ασφάλειας των ρουχάδικων της Ερμού, αποτελεί

ούτε μόδα, ούτε απλό σημάδι των καιρών. Είναι η προέλαση των αφεντικών, η στρατιωτικοποίηση του κοινωνικού, είναι η ασφάλεια της κατανάλωσης και της ιδιοκτησίας, είναι η διατήρηση και η επιβολή των παγιωμένων κοινωνικών σχέσεων, "της ειρήνης, της εργασίας, της διασκέδασης, της πολιτικής, της

συνέχεια στην πίσω σελίδα

αυτός σκόλασε...

κατανάλωσης, της... της...".

Γι αυτό λοιπόν ο Πέτρος κι ο Δημήτρης ούτε ουδέτερες, ούτε αδιάφορες φιγούρες είναι, ούτε κάνουν απλώς μια δουλειά. Είναι φιγούρες συγκεκριμένες, στρατευμένες στην πλευρά των αφεντικών. Είναι αυτοί που έχουν επιλέξει να υπηρετούν τους υπουργούς, να προστατεύουν τις τράπεζες, να φυλάν τους ναούς της κατανάλωσης, να σκοτώνουν τους τριτοκοσμικούς, να βασανίζουν τους μετανάστες. Είναι οι λακέδες του συστήματος, τα δεκανίκια των αφεντικών, οι σύγχρονοι μισθοφόροι - καθένas στον τομέα του κι όλοι μαζί εναντίον μας !

Το δελτίο αυτό εκδίδεται κάθε μήνα από την
**ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ**

Η Συνέλευση είναι
συνάντηση ομάδων και
ατόμων που δρουν
στην Αθήνα ενάντια
στην ταξική ειρήνη

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΚΑΙ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ (ιστορική αναδρομή)

Τα πρώτα παιχνίδια με στρατιωτικές ή παρόμοιες αναφορές (πολεμικά παιχνίδια στο εξής) ήταν οι αναπαραστάσεις στρατιωτών και ιππικού που χρησιμοποιήθηκαν τον 17ο αιώνα στις βασιλικές αυλές για την εκπαίδευση των διαδόχων του θρόνου στην πολεμική στρατηγική και τακτική. Τον 18ο αιώνα τα παιχνίδια αυτά, τα κλασσικά μολυβένια στρατιωτάκια, έγιναν δημοφιλή και στη διαμορφούμενη τότε αστική τάξη, η οποία τα χρησιμοποίησε απροσημάτιστα με σκοπό την εξοικείωση των παιδιών με τον πόλεμο. Τότε τα πράγματα ήταν απλά: τα παιδιά παίζοντας εισάγονται στον μελλοντικό τους ρόλο σαν στρατιώτες, όπως έλεγαν.

Αμέσως μετά τον Α Παγκόσμιο Πόλεμο τα πολεμικά παιχνίδια εξαφανίζονται απ' τις αγορές για ένα διάστημα, κάτι που επαναλαμβάνεται κι αμέσως μετά το τέλος του Β, σα συνέπεια της αναπόφευκτης αύξησης των εναντίον τους διαμαρτυριών, όσο βέβαια ήταν νωπές οι μνήμες.

Το '67 με '68 πρωτολανσάρονται οι GI-Joe, μία απ' τις πιο επιτυχημένες σειρές παιχνιδιών ως τώρα. Ιστορική τους βάση ήταν ο πόλεμος στο Βιετνάμ και οι ψευτοπαλικάρδες Joe κάνουν τους ανώνυμους ήρωες που ξεπάστρευαν την κίτρινη λαίλαπα. Η Hasbro τους αποσύρει όταν ο πόλεμος στο Βιετνάμ αποδεικνύεται ότι δεν είναι πλέον χαρούμενη εκδρομή, αλλά τους ξαναλανσάρει στα μέσα της δεκαετίας του '80. Επειδή, σύμφωνα με τα κεφάλια της εταιρείας, δεν υπήρχε κάποιος άξιος αναφοράς εχθρός των αμερικάνων εκείνη την περίοδο (αυτά τα επιχειρηματικά κεφάλια είχαν εκτιμήσει σωστά τότε - σε αντίθεση με τη CIA - ότι δεν πρόκειται να γίνει ανοιχτή πολεμική σύγκρουση με τους ρώσους) οι νέοι εχθροί των Joe ήταν φανταστικοί και προβλήθηκαν μέσω κόμικς της Marvel και κινούμενων σχεδίων.

Σήμερα η μερίδα αυτών των παιχνιδιών έχει συρρικνωθεί από τα video games, παρ' όλα αυτά στις Η.Π.Α. 5 στα 6 παιχνίδια αυτού του είδους εξακολουθούν να είναι πολεμικά. Οι συνδέσεις των παιχνιδιών αυτού του είδους (δηλαδή όχι των video games) με το μιλιταρισμό θα σχολιαστούν στην επόμενη έκδοση του **ενάντια στην ειρήνη**.

ή τους κάνουν κι έτσι;

θα σε κάνει σαν άντρα;

Και να'μαστε λοιπόν στην εποχή που οι γυναίκες γίνονται κοράντο και μπορούν να υπηρετούν κι αυτές την πατρίδα ισάξια με τους άντρες. Ήρθε η στιγμή που η "φυσική" ροπή των γυναικών στο πλέξιμο έχει ξεπεραστεί. Οι κάλτσες δεν είναι το φόρτε τους πλέον, οι σκελές πλένονται στο πλυντήριο και τα εργοστάσια δουλεύουν μια χαρά με τους μετανάστες.

Έτσι, οι γυναίκες της δύσης αποκοτούν τη δυνατότητα να γίνουν κι αυτές ισότιμα μέλη της κοινωνίας πιέζοντας μόνο μια σκανδάλη. Κάνοντας δηλαδή, αυτό που τόσα χρόνια υποθάλλπει η κυρίαρχη αντρική ηθική, η κυρίαρχη αντρική ιδεολογία, η κυρίαρχη αντρική μυθοπλασία. Δηλαδή όλα εκείνα που τόσα χρόνια πολεμούσε το γυναικείο κίνημα και που τώρα το φάντασμα του έρχεται αντιμέτωπο με το

έκτρωμα της ισότητας. Είναι ο αφομοιωμένος λόγος των γυναικών που μεταφράστηκε σε "θα γίνω βεζύρης στη θέση του βεζύρη" που προσδιορίστηκε σε μια αντιγραφή των αντρικών συμπεριφορών ως στοιχείο απελευθέρωσης που αναλήφθηκε και αναπροσαρμόστηκε στα μέτρα των αφεντικών και στα μέτρα όσων θέλουν να θεωρούν πως η απελευθέρωση βρίσκεται στις προταγές που επιτάσσει ο καπιταλισμός κάθε φορά. Και κάπως έτσι τα αφεντικά δεν έχουν μόνο σκύλους να τα φυλάνε... και οι σκύλες περιμένουν να γλείψουν λίγο από το κόκκαλο.

Εμπρός λοιπόν, κορίτσια! Σκοτώστε ελεύθερα. Διατάξτε άφοβα. Έτσι κι αλλιώς αυτές κι αυτοί που έχουν μια κάννη στον κρόταφο, δεν ενδιαφέρονται για το φύλο του χεριού που την κρατά.

Τι όμορφη που είσαι στα χακί...
το ο-πλο-πολυ-βόλο...

ειδύλλιο

Δεν θα μας ξαφνιάσει καθόλου ο βαθύς εναγκαλισμός του στρατού με την κοινωνία, που στις μέρες μας εξελίσσεται σε φλογερό πάθος, συμπεριλαμβανοντας και τα δύο φύλα, και κατακτώντας το σύνολο της κοινωνικής αισθητικής με απρόβλεπτες συνέπειες.

Δεν μας ξαφνιάζει γιατί αποτελεί μακρόχρονη διαδικασία, ταπεινωτικής εκπαίδευσης της ταξικής κοινωνίας στην αντανάκλαστική συμμόρφωση μπροστά στη στρατιωτική ιεραρχία και το εθνικό συμφέρον.

Ο πρόσφατα αναπαλαιωμένος, ευέλικτος, υπερεθνικός милитаризмός είναι η σιδερένια γροδιά του σύγχρονου "ανθρωπισμού" που χτυπάει ασταμάτητα επιβάλλοντας τη χρονοχωροταξία στρατοπέδου στους τσουβαλιασμένους των μητροπόλεων και στους κολασμένους που βάζει στο στόχαστρο της "διαβίωσης". Η επιβλητική παρουσία, με διάφορα πρόσχηματα, αυτού του high-tech μασκαρά, του κυβερνοκαρναβά, σε όλο το κοινωνικό τοπίο, πραγματικό και μη, είναι η ύψιστη στιγμή της "τεχνοδημοκρατίας".

Πανταχού παρών λοιπόν, ο ψηφιακά αναβαθμισμένος μεσσίας, αντανάκλα όλο το κύρος και τη δύναμη του επιστημονικού ιερα-

τεύου, που μπορεί να εξασφαλίσει τη συναίνεση μιας υπνωτισμένης κοινής γνώμης, μεδυσμένης από το μεγαλείο της "τεχνολογίας", που έχει ανάγει τις συσκευές σε είδος μαζικής λατρείας.

Εδώ πια δεν έχουμε το ανυποψίαστο και παραμελημένο πλήθος με την τυπική εθνική ιδεολογική εξάρτηση. Εδώ έχουμε αγέλες πεινασμένων τεχνοκανίβαλων, έτοιμων να κατασπαράξουν και την πιο ασήμαντη αναβάθμιση ηλεκτρονικών υπηρεσιών.

Η τεχνολογία έχει γίνει φετίχ, τα φετίχ έχουν γίνει τεχνολογικά. Η αποθέωση και των δύο είναι τα όπλα: σκοτώστε τους όλους!

Ήρθε η ώρα λοιπόν που τα παιδιά του λαού, ο τελευταίος κρίκος της милитаристικής αλυσίδας, θα γευτούν πάνω τους τα αγαθά της συνεργασίας επιστημόνων, ψυχολόγων και μοδιστρών.

Έτσι ο φόβος γίνεται μια λαμπρή υπόθεση της προόδου και ξεχνιέται σαν τέτοιος. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που το έγκλημα αποτελεί το κατεξοχήν πεδίο των επιστημονικοτεχνολογικών αλμάτων.

Σε όλη την ιστορία της αστικής δημοκρατίας το *оплитς* δεν ήταν ένας απλός αναγραμματισμός του *πολίτης*.

Στα παραπλανημένα παιδιά του λαού τους ευχόμαστε με γιέλι το κουστούμακι, αλλά τους επισημαίνουμε ότι απ' αυτόν τον πλανήτη έχουν περάσει στολές και στολές, που από εχθρικά ή φιλικά πυρά κατέληξαν αποκαϊδία.

Παρεπιπτόντως, αυτός ο παντοδύναμος ηλεκτρονικός Γολιάθ δείχνει λίγο ζαλισμένος στην τελευταία του εκστρατεία στη Μεσοποταμία.

Σαν υπάλληλοι γραφείου οι αμερικάνοι πεζοναύτες ξεκουράζονται από μια ακόμα "κουραστική μέρα" (σφαγών) στο Ιράκ. Διάφοροι μπορεί να τους βρίζουν - αλλά ζηλεύουν και αντιγράφουν την τεχνοφονικότητά τους...

